

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. P. S.**, zast. JUDr. Zdeňkou Šustovou, advokátkou, se sídlem Praha 7, Tusarova 24, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 7**, odbor výstavby, se sídlem Praha 7, nábrž. Kpt. Jaroše 1000, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 16. 9. 2005, č. j. 9 Ca 62/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného (stavebního úřadu prvního stupně) ze dne 22. 8. 2001, č. j. 24507/01/2316–1520 Hol./Hu, bylo vydáno stavební povolení na stavbu „stavební úpravy v 1. PP a 1. NP domu č. p. x v k. ú. H., T. 24, P. 7 za účelem vybudování skladu a nákladního výtahu pro stávající prodejnu ortopedických potřeb“. Žalovaný povolil uvedené stavební úpravy podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) stavební úpravy, a to v suterénu (1. PP) a přízemí (1. NP) domu č. p. x v P. 7 H., T. č. 24 za účelem vybudování skladu a nákladního výtahu pro stávající prodejnu ortopedických potřeb. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 10. 2001. Ve svém rozhodnutí žalovaný konstatoval, že podáním ze dne 30. 7. 2001 požádala společnost O. p. s. r. o., o vydání stavebního povolení. Žalovaný oznámil zahájení stavebního řízení všem známým účastníkům

řízení a nařídil ve věci ústní jednání, spojené s místním šetřením, které se konalo dne 21. 8. 2001. Objekt č. p. x v P. 7 H., T. č. 24 se nacházel ve vlastnictví společenství vlastníků jednotek zastoupených P. s. n. s. r. o. Okruh účastníků stavebního řízení byl stanoven podle § 59 stavebního zákona. Žalovanému byly předloženy všechny potřebné doklady a ten přezkoumal předloženou žádost o stavební povolení z hledisek uvedených v § 62 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány státní správy a zjistil, že uskutečněním stavby nejsou ohroženy zájmy společnosti ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků. Dokumentace stavby splňovala požadavky stanovené vyhláškou č. 26/1999 Sb., Hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze. V průběhu stavebního řízení neshledal žalovaný důvody, které by bránily povolení stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali H. S. a Ing. P. S. dne 22. 3. 2003 žalobu, následně doplněnou podáními ze dne 27. 7. 2003 a 27. 11. 2003, ve které se domáhali jednak zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2001, č. j. 24507/01/2316–1520 Hol./Hu., popřípadě vyslovení jeho nicotnosti a dále pak se domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby ze dne 28. 1. 2003, č. j. MHMP-95699/2002/Vys/So, (vydané v řízení o návrhu na obnovu řízení), popřípadě vyslovení nicotnosti tohoto rozhodnutí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 7. 2004, č. j. 9 Ca 86/2003 – 33, řízení ve vztahu k žalobkyni H. S. zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

Usnesením ze dne 1. 12. 2004, č. j. 9 Ca 86/2003 – 45, Městský soud v Praze vyloučil návrh žalobce na přezkoumání stavebního povolení žalovaného k samostatnému projednání. Řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo u tohoto soudu nadále vedeno pod sp. zn. 9 Ca 62/2005.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný vydal dne 22. 8. 2001 stavební povolení č. j. 24507/01/2316–1520 Hol./Hu, ve věci stavebních úprav v domě č. p. x v P. 7, T. 24 stavebníku, jímž byla společnost O. p. s. r. o. Stavební úpravy byly prováděny přímo pod bytem, který je ve vlastnictví žalobce a jeho manželky, žalobce se proti započaté stavební činnosti ohrazoval, jelikož jeho práva byla dotčena imisemi, hlukem, zápachem a nadměrnou prašností. Přestože měl být ze zákona pokládán za účastníka stavebního řízení a takto s ním mělo být jednáno, byl žalobce jako účastník stavebního řízení zcela opomenut, nebyl seznámen s výsledky stavebního řízení ani s podklady významnými pro rozhodnutí žalovaného a nebyla mu dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit a navrhnout případná doplnění. Stavební povolení ze dne 22. 8. 2001 nebylo žalobci nikdy doručeno, což považuje za krácení svých práv.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 9. 2005, č. j. 9 Ca 62/2005 – 29, žalobu odmítl postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo přípustné odvolání. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným bylo zřejmé, že žalobce odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného nepodal a nevyčerpal řádné opravné prostředky ve správním řízení a žaloba je z tohoto důvodu nepřipustná. Žalobce se o vydání napadeného rozhodnutí nepochybně dozvěděl, což je zřejmé i z toho, že proti němu následně podal žalobu a měl se tedy jeho zrušení či změny domáhat podáním odvoláním, což však neučinil. Skutečnost, že žalobce (jak tvrdí) byl v průběhu stavebního řízení žalovaným opomenut jako účastník řízení, žalobci v podání odvolání nebránila. Žalobce měl argumentu, že byl jako účastník v řízení před žalovaným opomenut, použít právě

v odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného, odvolací orgán by se poté s touto námitkou musel ve svém rozhodnutí vypořádat. Městský soud v Praze současně zdůraznil, že podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán na něhož působnost přešla, přičemž teprve rozhodnutí odvolacího orgánu je možné účinně napadnout žalobou ve správním soudnictví. V dané věci však stěžovatel napadaná nikoliv rozhodnutí takto vymezeného správního orgánu, ale orgánu I. stupně.

Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal dne 2. 11. 2005 žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní uvedl, že podle napadeného usnesení zmeškal stěžovatel subjektivní tříměsíční lhůtu, když dne 25. 6. 2002 podal návrh na obnovu řízení, přičemž jako určující termín pro své usnesení uvažoval městský soud (podle přesvědčení stěžovatele) datum vydání napadeného rozhodnutí (stavebního povolení) žalovaného. Rozhodnutí žalovaného však nikdy nebylo a ani nemohlo být v den jeho vydání (22.8.2001) doručeno stěžovateli a ani mu nikdy doručeno nebylo. Obnova řízení tak nebyla z pozice stěžovatele fakticky možná, protože stěžovatel nejen, že žádné rozhodnutí neobdržel, a tudíž se mu ani nedostalo poučení jak se proti tomuto rozhodnutí odvolat, ale navíc nemohl znát ani rozhodné body, které mají být uvedeny v odvolání. Pokud se týká návrhu na obnovu řízení, který manželé S. podali dne 24. 6. 2002, pak stěžovatel uvedl, že toto podání směřovalo proti usnesení Městské části Praha 7 doručeného mu dne 7. 3. 2003 (?). Podle jeho názoru bylo na městské části aby se tímto podáním zabývala z pozice odvolání, resp. vzhledem obsahu podání je považovala za podnět k obnově řízení. Stěžovatel na tomto místě kasační stížnosti prohlásil, že se nejednalo o žádné odvolání proti rozhodnutí Odboru výstavby ze dne 22. 8. 2001, neboť to mu nebylo doručeno a jen podle některých aktivit v domě (bourání a další zednické práce) nemohl soudit, že jsou dělány v souladu s jakýmsi stavebním povolením, nebo zda jde o nepovolené stavební činnosti. Žalovaný se dopustil hrubého pochybení, když si před vydáním napadeného rozhodnutí neověřil na katastrálním úřadě koho je nutno zahrnout do stavebního řízení a toto učinil až při následném řízení o povolení stavby. Stěžovatel tak až po řádném doručení rozhodnutí žalovaného o změně stavby zpracoval dne 24. 6. 2002 návrh na obnovu řízení. Stěžovatel nedostal vyrozumění o zahájení stavebního řízení, místo něj jej patrně obdržela P. s. n. s. r. o. Lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení tak mohla začít plynout až po doručení rozhodnutí žalovaného o změně stavby, a to dne 25. 6. 2002, a nemohla v žádném případě začít plynout dne 22. 8. 2001. Těmito aspekty se Městský soud v Praze vůbec nezabýval, ba naopak, dospěl k závěru, že opomenutí žalovaného v tom, že stěžovatel byl účastníkem stavebního řízení mu nemohla bránit v podání opravných prostředků proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel reagoval na první řádně doručené rozhodnutí žalovaného, tím že podal včas návrh na obnovu řízení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu v celém rozsahu zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a aby přiznal stěžovateli náhradu nákladů soudního řízení. Dále stěžovatel žádá o odkladný účinek kasační stížnosti ve vztahu ke kolaudaci předmětné stavby.

Na tomto místě je nutno dále poznamenat, že v kasační stížnosti podané u Městského soudu v Praze dne 8. 12. 2005 proti rozsudku tohoto soudu ze dne 19. 10. 2005, č. j. 9 Ca 86/2003 – 54, stěžovatel žádal, aby obsah zmíněné kasační stížnosti byl brán jako doplnění jeho kasační stížnosti podané v této věci dne 2. 11. 2005. V něm stěžovatel připomíná, že ve zmíněné právní věci se Městský soud v Praze zabýval lhůtou k podání obnovy řízení. Podle názoru stěžovatele však lhůta k obnově může začít běžet až po pravomocném rozhodnutí usnesení nebo rozsudku a za předpokladu, že ve věci samé bylo účastníkem zjištěno „novum“ v podstatě věci. Tato skutečnost dle mínění žalobce

nenastala. Okolnost, že se stěžovatelem nebylo jednáno ve správním řízení před stavebním úřadem jako s účastníkem je přitom nepochybná a správním orgánům známá. Žalovaný to však zcela pominul. Náprava tak mohla být zjednána žalovaným během odvolacích řízení. Úkony žalovaného v řízení o obnově jsou tak „contra legem“ a jde o úkony nicotné, k nimž je soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na obsah svého vyjádření ze dne 7. 7. 2004, které zaslal Městskému soudu v Praze k č. j. 9 Ca 86/2003 - 27. V něm zrekapituloval průběh celého stavebního řízení, zejména připomněl, že dne 22. 8. 2001 vydal napadené rozhodnutí (stavební povolení), poté svým rozhodnutím ze dne 28. 3. 2002, č. j. 4953/2/402-1520 Hol/Hu povolil změnu stavby před dokončením vzhledem k tomu, že bylo nutné provést opatření doporučená statikem. Proti rozhodnutí o změně stavby před dokončením podali H. S. a Ing. P. S. odvolání, o kterém rozhodl Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby svým rozhodnutím ze dne 28. 1. 2003, č. j. MHMP-69673/2002/VYS/So/Jd tak, že zastavil řízení o změně stavby před dokončením v souladu s ustanovením § 88 odst. 2 stavebního zákona, neboť na místě zjistil, že změna stavby již byla realizována. Dne 25. 6. 2002 podali H. S. a Ing. P. S. návrh na obnovu stavebního řízení ukončeného napadeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný tento návrh rozhodnutím ze dne 28. 6. 2002, č. j. 21338/02/2133-1520 Hol./Chram zamítnul, neboť nebyla splněna podmínka pro povolení obnovy řízení stanovená v § 63 odst. 3 správního řádu, jelikož návrh na obnovu řízení nebyl podán v zákonné tříměsíční lhůtě ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy. Odvolání H. S. a Ing. P. S. proti tomuto rozhodnutí Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby rozhodnutím ze dne 28. 1. 2003, č. j. MHMP-95699/2002/VYS/So zamítl. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2003, č. j. 28007/03/3052-čp.1520Hol/Hu dodatečně povolil stavební úpravy provedené bez povolení, protože stavebník v řízení jednoznačně prokázal, že dodatečné povolení těchto stavebních úprav je v souladu s veřejným zájmem a jejich odstranění by nepochybně mělo negativní dopad na statiku domu a bylo by tedy také v rozporu se zájmy spoluvlastníků domu. H. S. a Ing. P. S. se proti tomuto rozhodnutí žalovaného odvolali, Magistrát hlavního města Prahy, odbor výstavby rozhodnutím ze dne 26. 2. 2004, č. j. MHMP-176946/2003/OST/So/Hn odvolání zamítl a rozhodnutí žalovaného o dodatečném povolení stavebních úprav potvrdil. Dne 28. 4. 2004 bylo zahájeno kolaudační řízení, které bylo po ústním jednání spojeném s místním šetřením dne 24. 5. 2004 přerušeno za účelem doplnění některých podkladů. Ke kolaudačnímu řízení se vyjádřili žalobce a jeho manželka tak, že požádali o přerušování tohoto řízení do rozhodnutí soudu. Jejich základní námitka proti stavbě se týkala zamezení vjezdu motorových vozidel do skladu a umožnění přístupu k vodovodnímu a teplovodnímu uzávěru.

K samotné žalobě stěžovatele proti napadenému rozhodnutí ze dne 22. 8. 2001, žalovaný uvedl, že vycházel z notářského zápisu N 398/2000, NZ 347/2000 sepsaného dne 29. 11. 2000 JUDr. I. K., ve kterém se konstatuje, že první schůze shromáždění S. v. j. d. T. 1519, 1520, 1521, P. 7, zvolila statutárním zástupcem společenství vlastníků jednotek pověřeného vlastníka, a to obchodní společnost P. s. n., spol. s r. o., která působila jako pověřený vlastník až do 25. 11. 2002. P. s. n., spol. s r. o. vydala dne 28. 3. 2001 souhlasné stanovisko ke stavebnímu řízení. Ke zpochybnění jejího oprávnění zastupovat společenství vlastníků jednotek došlo až po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného. Návrh na obnovu řízení byl podán opožděně. Žalovaný zastával názor, že napadené rozhodnutí vydal v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a domníval se, že není důvod pro jeho zrušení.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., pod které by zařadil důvody své kasační stížnosti. Popsané důvody kasační stížnosti nasvědčují závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, tj. nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu na zahájení řízení nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen, když se v obou těchto případech jedná sice o rozhodnutí, jimž se řízení před krajským soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Ovšem toliko rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem včetně nepřezkoumatelnosti jeho správního rozhodnutí, jenž jsou definovány jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V dané věci Městský soud v Praze žalobu vůbec věcně neprojednával, ale usnesením ji odmítl, jelikož ji shledal nepřipustnou z toho důvodu, že stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí přezkoumání rozhodnutí po právní stránce, v rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval se vypořádal s tvrzením žalobce a důkazy navrženými či předloženými, přičemž nesmí zkoumané rozhodnutí změnit a nahradit je vlastním. Shledá-li rozhodnutí nesprávným, musí je zrušit, v opačném případě – neshledá-li kasační stížnost důvodnou – kasační stížnost zamítne. O naposledy uvedený případ jde i v projednávané věci.

Předně je nutno uvést, že podle ustanovení § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud nestanoví tento nebo zvláštní zákon jinak. Soudní řád správní

tak důsledně zavádí tradiční žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Podmínkou vyčerpání opravných prostředků však je, že procesní předpisy správního řízení podání opravných prostředků umožňují a že jde o opravné prostředky řádné, tedy o odvolání. Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, kdo ve správním řízení proti rozhodnutí správního orgánu první instance odvolání nepodal, s výjimkou případů, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu práv žalobce změněno k opravnému prostředku jiného. Nevyčerpání řádných opravných prostředků žalobcem je za podmínek stanovených v § 68 písm. a) s. ř. s. důvodem nepřipustnosti žaloby a takovou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu soud odmítne podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve svojí procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

Z uvedeného důvodu se Městský soud v Praze nezabýval a ani zabývat nemohl postupem žalovaného ve stavebním řízení, jak stěžovatel namítal v kasační stížnosti, ale jen tím, zda stěžovatel, poté co se o existenci napadaného rozhodnutí (stavebního povolení) žalovaného dozvěděl, domáhal jeho zrušení či změny cestou podání řádného opravného prostředku. Dospěl k závěru, že stěžovatel tak neučinil a Nejvyšší správní soud se s tímto jeho závěrem ztotožňuje. K tomu nutno poznamenat, že již Městský soud v Praze dospěl k závěru, že postup žalovaného, tj. opomenutí stěžovatele jako účastníka řízení před žalovaným, včetně nedoručení rozhodnutí stěžovateli, mu nebránilo v podání odvolání proti stavebnímu povolení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na svou dosavadní judikaturu, kdy ve svém rozhodnutí ze dne 18. 9. 2003, sp. zn. 4 As 27/2003, publikovaném pod č. 64/2004 Sb. NSS., uvedl, že žaloba ve správním soudnictví je přípustná pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Žalobu, která jim předchází, správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. To platí i tehdy, jestliže účastník správního řízení příslušné rozhodnutí nebylo doručeno. Správní řád je standardně vykládán tak, že při „odnětí“ možnosti účastnit se řízení, vyústujícím v nedoručení rozhodnutí ve věci, lze nadále nápravu stále zjednat použitím řádného opravného prostředku (srov. Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Správní řád, komentář, C. H. Beck Praha 1999, poznámky k ust. §§ 14, 52 a 62).

Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 2 Afs 98/2004, (publikováno pod č. 454/2005 Sb. NSS) podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany

subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

S ohledem na ust. § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. lze za přípustnou považovat žalobu jen za podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon. To zákonitě platí i pro případ, že byl účastník správního řízení opomenut a nebylo mu doručeno příslušné rozhodnutí. V dané věci je tudíž nutno stěžovatelu žalobu z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků označit za nepřipustnou. Pokud by snad mohlo být zvažováno, zda odvoláním proti napadenému rozhodnutí žalovaného není stěžovatelův návrh ze dne 24. 6. 2002 na obnovu řízení, sám stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně tuto možnost nepřipouští, když uvádí, že v případě jeho podání ze dne 24. 6. 2002 „se nejednalo o žádné odvolání“ proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Pro úplnost nutno připomenout, že k dané věci se nikterak neváže doplněk kasační stížnosti stěžovatele ze dne 8. 12. 2005, neboť se váže ke lhůtě k podání návrhu na obnovu správního řízení, která byla předmětem souběžně projednávané věci. Uvedený doplněk na těchto závěrech Nejvyššího správního soudu ničeho nemění.

Za dané situace tak Městský soud v Praze postupoval správně, když o předmětné žalobě nejednal meritorně, nýbrž ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. usnesením odmítl. Rozhodl tak zcela ve shodě se zákonnou úpravou a Nejvyšší správní soud proto nedovodil naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud dále kasační stížnost nezkoumal a nezabýval se ani návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu